

‘Kijk! Een konijn!’ riep mijn zusje enthousiast. ‘En daar! Een vis!’ ‘Ja’ murmelde ik. Ik hield haar hand stevig vast, zodat ze niet zou vallen. We deinden zachtjes op en neer. Het water vormde een steeds grotere kloof tussen ons en onze thuis en voerde ons oranje bootje steeds verder weg. De wolken boven onze hoofden leidden haar af, maar mij niet. Ik kon al bijna de stroom van vluchtelingen zien in de verte, allemaal mensen met dezelfde dromen als wij.